

tudinea reacției sufletești care, pe-alocuri, a fost ușor frinată în spectacol. Insistând asupra acestei înviorări a interpretării, am convingerea că regia îi va imprima un ritm mai aproape de spiritul piesei lui Sartre.

Victor Tudor POPA

Un spectacol inegal, cu valori noi

Ne aflăm în fața unui spectacol curat. Acordindu-i acest calificativ, îmi păstrez libertatea de a arăta că spectacolul *Nekrasov* n-a fost lipsit de anumite scăderi. Montarea pe scena Teatrului Național din Cluj a acestei piese de Sartre este, fără îndoială, un act de curaj. Ne aflăm în fața unui text nou, savuros, în care scinteiază din plin spiritul francez și care cere o bogată experiență teatrală pentru a i se pune în lumină toate valorile.

În totalitatea sa, spectacolul mi s-a părut inegal. Am observat atit tendințe naturaliste, cit și scăderi surprinzătoare. Primele apar în decor, care — trebuie să spun — nu este de loc lipsit de valori noi, de îndrăzneală. Mi se pare însă onest să nu trec sub tăcere faptul că acest decor nu a avut unitate: între tabloul 1 (cu elemente naturaliste, ca mișcarea vehiculelor peste Sena) și celelalte, se observă o puternică discrepanță.

În general, regia trebuie să acorde o mai mare atenție mișcării în scenă. Dacă tabloul 4 a excelat prin mișcare și plastică, celelalte pretind încă a fi lucrate în vederea realizării acestor deziderate.

Referitor la discuțiile purtate pînă acum, aș fi dorit ca ele să stăruie asupra a ceea ce este nou în acest spectacol. Lucrul acesta se poate face și de acum înainte, de altfel. Aș fi dorit, de asemenea, ca în legătură cu interpretările actorilor clujeni, să se discute asupra dicțiunii și acțiunii fizice a actorului, asupra atmosferei spectacolului sau asupra grupărilor plastice. *Nekrasov* este o piesă tipic franțuzească, al cărei specific stă în strălucirea limbajului, în verva galică. Pentru actorii noștri, obișnuiți în ultima vreme mai mult cu un teatru de atmosferă, întilnirea cu un asemenea text ridică o serie de probleme noi, aproape toate ținînd de dicțiune și gestică, a căror rezolvare condiționează realizarea ritmului viii al lucrării lui Sartre. Părerea mea este că spectacolul Teatrului Național din Cluj a adus elemente noi, tocmai pe linia aceasta, a unei interpretări vioaie, spumoase, pline de nerv.

Rodica RADU

Satira — iată obiectivul principal!

Nu credem că există granițe precise între comic și dramatic. Socotim, mai degrabă, că aceste două categorii se întrepătrund, pentru că viața însăși le conține ca un amestec inextricabil. Așa cum anumiți pictori delimitează obiectele nu prin linie, ci prin culoare, oferind o treptată pierdere a conturilor, în piesele lui Sartre frontiera dintre comic și dramatic se pierde, conturile personajelor sînt — din punctul acesta de vedere — într-o neconținută mișcare.

Să nu uităm că Sartre este un filozof și că lucrările sale literare sînt pătrunse de concepția sa filozofică. George de Valera, eroul principal al piesei *Nekrasov*, materializează pe scenă aspecte ale concepției lui Sartre, constituind pentru autor un